

Legföltettebb kincsem

TÖRÖK ESZTER rajzai

Apró koromtól kis ládikában gyűjtögettem a csecsebecséket, amiket valamiért különlegesnek tartottam. Beletettem a picike, turcsi orrú üvegmalacot, amit a bátyámtól sikerült megkaparintanom, egy kavicsot, ami úgy nézett ki, mintha egy óriás lyukas rágófoga volna, a kisautót, amin foszforeszkáló matrica jelezte, hogy SZUPER, és azt a furcsa kis üvegcsét, amit a fáskamrában találtam a kacatos fiókban, és a dugója aprócska hegedűt formált.

A ládikát az ágyam alatt őriztem, és soha senkinek nem mutattam meg, míg meg nem ismertem Somát, akivel barátok lettünk. Olyan igaziak, akik mindent együtt találnak ki, és együtt csinálnak. Olyanok, akik megmutatják egymásnak a legféltettebb kincseiket.

Így hát egy délután, mikor felmáztunk a kertünk végében álló cseresznyefa alsó ágára, előhúztam a dobozkámat, és szépen sorban Soma tenyerébe helyeztem a turcsi orrú üvegmalacot, a lukas fognak látszó kavicsot, a kisautót a sötétben világító matricával és a hegedűdugójú fiólát.

Soma mindegyiket megcsodálta, én pedig nagyon büszke voltam a kincseimre.

- És most te jössz! - mondtam neki. - Most te mutasd meg a legértékesebb kincseidet!

- Nekem nincsen ilyen kincses ládikám - ingatta a fejét Soma, és tanácstalanul vonogatta a vállát.

- Nincsenek kincseid? - kérdeztem kicsit csalódottan.

- Dehogynem! - csillant fel Soma szeme. - Itt van

például ez - s jókora heget mutatott a jobb térdén.

- Ezt akkor szereztem, amikor Robival lebiciklítottunk a sulis melletti ösvényen. Előttünk senki nem merte megpróbálni. Nagyon vagány volt! Még az is, mikor a lejtő alján elestem. Ezt pedig - rángatta fel a pólóját az oldalán lévő hosszú karcolásnyomot mutogatva - Samuval együtt szereztük, mikor átmáztunk a nagymamája kerítésén, mert azt játszottuk, hogy titkosügynökök vagyunk. Ez a fehér hasíték - mutatott büszkén a homlokára - annak a nyoma, mikor egy focimeccsen összefejeltem Nándival.

Tátott szájjal hallgattam Somát, s hirtelen nagyon elszomorodtam, mert úgy éreztem, az ő kincsei sokkal különlegesebbek. Fájó szívvel pakoltam vissza a ládikámba a dolgaimat.

- Máris elteszed? - kérdezte Soma elszontyolodva.

- Ha szeretnéd, neked adhatom valamelyiket!

- Tényleg? Enyém lehet a foszforeszkáló kisautó?

- Persze! - bólogattam, mire Soma örömeben akkorát szökkent, hogy az ág, amin ültünk, nagyot reccsent, s a következő pillanatban már a földön hevertünk.

- Jól vagy? - kérdezte Soma sajtó fejét szorongatva.

- Igen! Szuper jól! - mutattam boldogan vérző könyökömet, mert most már nekem is volt olyan kincsem, amit a legjobb barátommal együtt szereztem.

SZ.-PIFKÓ CÉLIA